

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
ΑΠΟ 100 ΕΚΑΤ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
...
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 56 ΧΩΡΕΣ
...
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE HUNGER GAMES
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγώνες πείνας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Suzanne Collins

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Suzanne Collins, 2008

Εικόνα εξωφύλλου: original Mockingjay artwork by Tim O'Brien.

Adapted by Scholastic UK

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Πλατύπους, 2009

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2275-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2276-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

Για τον Τζέιμς Πρίμος

ΜΕΡΟΣ Ι

ΟΙ ΦΟΡΟΙ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ

1

Όταν ξυπνάω, η άλλη πλευρά του κρεβατιού είναι κρύα. Τα δάχτυλά μου απλώνονται, αναζητώντας τη ζεστασιά της Πριμ, αλλά βρίσκουν μόνο το σκληρό κάλυμμα από καραβόπανο που σκεπάζει το στρώμα. Θα πρέπει να είχε εφιάλτες και να πήγε να κοιμηθεί με τη μητέρα μας. Φυσικά και είχε εφιάλτες. Σήμερα είναι η ημέρα του θερισμού.

Ανασηκώνομαι στηρίζοντας το βάρος μου στον έναν μου αγώνα. Το φως στην κρεβατοκάμαρα είναι αρκετό για να μπορέσω να τις δω. Η μικρή μου αδελφή, η Πριμ, κοιμάται κουλουριασμένη στο πλάι, στριμωγμένη πάνω στο σώμα της μητέρας μου, με τα μάγουλά τους κολλημένα. Κοιμισμένη, η μητέρα μου δείχνει νεότερη, ταλαιπωρημένη βέβαια, αλλά όχι τόσο καταβεβλημένη. Το πρόσωπο της Πριμ είναι φρέσκο σαν δροσοσταλίδα, όμορφο σαν μια πριμούλα, από την οποία πήρε το όνομά της. Και η μητέρα μου ήταν όμορφη κάποτε. Τουλάχιστον, έτσι μου λένε.

Καθισμένη στα γόνατα της Πριμ, φύλακας άγγελός της, βρίσκεται ο ασχημότερος γάτος του κόσμου. Με πατικωμένη μύτη, το μισό αυτί του να λείπει και μάτια στο χρώμα σάπιας κολοκύθας. Η Πριμ τον ονόμασε Μπάτερκαπ,* θεωρώντας ότι το μουντό κίτρινο τρίχωμά του θύμιζε το ανοιχτόχρωμο λουλούδι. Με μισεί. Ή, τουλάχιστον, δε με εμπιστεύεται. Παρόλο που έχουν

* Buttercup σημαίνει νεραγκούλα. (Σ.τ.Μ.)

περάσει χρόνια, νομίζω ότι ακόμη θυμάται ότι προσπάθησα να τον πνίξω μέσα σε έναν κουβά όταν η Πριμ τον έφερε σπίτι. Δεν ήταν παρά ένα κοκαλιάρικο γατάκι με κοιλιά προησμένη από τα σκουλήκια, γεμάτο ψείρες. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν ήταν άλλο ένα στόμα να ταιΐζω. Όμως η Πριμ με παρακάλεσε τόσο πολύ, μέχρι και τα κλάματα έβαλε, ώστε αναγκάστηκα να τον αφήσω να μείνει. Τελικά δεν υπήρξε πρόβλημα. Η μητέρα μου ξεφορτώθηκε τα σκουλήκια και είναι καλός κυνηγός ποντικιών. Πού και πού πιάνει και αρουραίους. Μερικές φορές, όταν γδέρωνω ένα θήραμα, δίνω στον Μπάτεροκαπ τα εντόσθια. Έχει σταματήσει πια να μου γρουλίζει.

Εγώ του δίνω εντόσθια κι εκείνος έχει κόψει το γρούλισμα. Αυτό είναι το κοντινότερο σημείο που θα φτάσουμε στην αγάπη.

Κατεβάζω τα πόδια μου από το κρεβάτι και τα γλιστρώω μέσα στις κυνηγετικές μου μπότες. Το μαλακό τους δέρμα έχει πάρει το σχήμα των ποδιών μου. Φοράω το παντελόνι μου, μια μπλούζα, τυλίγω τη μακριά σκούρα πλεξούδα μου μέσα σε ένα καπέλο και παίρνω την κυνηγετική μου τσάντα. Στο τραπέζι, σκεπασμένο με ένα ξύλινο μπολ για να προστατεύεται τόσο από τα πεινασμένα ποντίκια όσο και από τις γάτες, βρίσκεται ένα τέλειο μικρό κομμάτι κατσικίσιο τυρί τυλιγμένο με φύλλα βασιλικού. Το δώρο της Πριμ σ' εμένα για την ημέρα του θερισμού. Βάζω το τυρί προσεκτικά στην τσέπη μου καθώς γλιστρώω έξω.

Το μέρος στο οποίο μένουμε στην Περιοχή 12, με το παρατσούκλι Ραφή, συνήθως είναι γεμάτο ανθρακωρύχους που αυτή την ώρα πηγαίνουν να ξεκινήσουν την πρωινή βάρδια. Άντρες και γυναίκες με πεσμένους ώμους, προησμένες αρθρώσεις, πολλοί από τους οποίους έχουν πάψει εδώ και καιρό να προσπαθούν να βγάλουν την καρβουνόσκηνη κάτω από τα σπασμένα τους νύχια και μέσα από τις ρυτίδες των βουλιαγμένων τους προσώπων. Αλλά σήμερα οι μαυρισμένοι από το κάρβουνο δρόμοι είναι άδειοι. Τα παντζούρια των γκριζων σπιτιών είναι κλειστά. Ο θερισμός αρχίζει στις δύο. Κοιμηθείτε λοιπόν. Αν μπορείτε.

Το σπίτι μας είναι σχεδόν στην άκρη της Ραφής. Δεν έχω παρά να περάσω μερικές πύλες για να φτάσω στο άθλιο χωράφι που αποκαλείται Λιβάδι. Αυτό που χωρίζει το Λιβάδι από το δάσος, και μάλιστα περιβάλλει όλη την Περιοχή 12, είναι ένας συρματοπλεκτος φράχτης πάνω από τον οποίο έχει τοποθετηθεί αγκαθωτό σύρμα. Θεωρητικά, υποτίθεται ότι είναι ηλεκτροφόρος είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο για να κρατάει μακριά τα αρπακτικά που ζουν στο δάσος –αγέλες από αγριόσκυλα, μοναχικά κούγκαρ, αρκούδες– και που κάποτε απειλούσαν τους δρόμους μας. Αλλά, εφόσον είμαστε τυχεροί αν έχουμε ηλεκτρισμό για δυο ή τρεις ώρες τα απογεύματα, συνήθως δεν κινδυνεύουμε αν τον αγγίξουμε. Όπως και να 'χει, πριν τον περάσω, πάντα περιμένω λίγο για ν' ακούσω τον βόμβο που σημαίνει ότι ο φράχτης είναι ζωντανός. Αυτή τη στιγμή, είναι άψυχος σαν πέτρα. Κρυμμένη από μια συστάδα θάμνων, σέρνομαι με την κοιλιά κάτω από μια τρύπα ενός μέτρου η οποία υπάρχει εδώ και χρόνια. Υπάρχουν κι άλλα αδύναμα σημεία στον φράχτη, αλλά αυτή βρίσκεται τόσο κοντά στο σπίτι, που σχεδόν πάντα μπαίνω στο δάσος από δω.

Όταν φτάνω στα δέντρα, βγάζω ένα τόξο και μια φαρέτρα με βέλη μέσα από έναν κούφιο κορμό. Με ρεύμα ή χωρίς, ο φράχτης έχει καταφέρει να κρατήσει τα σαρκοβόρα μακριά από την Περιοχή 12. Μέσα στο δάσος περιφέρονται ελεύθερα, ενώ υπάρχουν κι άλλοι κίνδυνοι, όπως δηλητηριώδη φίδια, λυσσασμένα ζώα, και ουσιαστικά δεν υπάρχει κανένα μονοπάτι που να μπορείς να ακολουθήσεις. Υπάρχει όμως και φαγητό, αν ξέρεις πώς να το βρεις. Ο πατέρας μου ήξερε και μου έμαθε τον τρόπο προτού η έκρηξη στο ορυχείο τον κάνει κομματάκια. Δεν έμεινε τίποτα για να θάψουμε. Ήμουν έντεκα χρόνων τότε. Πέντε χρόνια μετά, ακόμη ξυπνάω ουρλιάζοντάς του να τρέξει μακριά.

Παρόλο που η παραβίαση του φράχτη είναι παράνομη και το λαθραίο κυνήγι επιφέρει τη σοβαρότερη των ποινών, πολύ περισσότερος κόσμος θα το ρίσκαρε αν είχε όπλα. Αλλά οι περισσότεροι δεν είναι αρκετά τολμηροί για να το διακινδυνεύσουν

να βγουν έξω μόνο με ένα μαχαίρι. Το τόξο μου είναι κάτι σπά-νιο και κατασκευάστηκε από τον πατέρα μου μαζί με μερικά άλλα που φυλάω καλά κρυμμένα στο δάσος, προσεκτικά τυλιγμένα με αδιάβροχα καλύμματα. Ο πατέρας μου θα μπορούσε να βγάλει καλά χρήματα αν τα πουλούσε, αλλά, αν το μάθαιναν οι αξιωματούχοι, θα τον εκτελούσαν δημοσίως για υποκίνηση εξέγερσης. Οι περισσότεροι Ειρηνοποιοί κάνουν τα στραβά μάτια σ' εμάς τους λίγους που κνηγάμε επειδή κι εκείνοι πεινάνε για φρέσκο κρέας όπως ο καθένας. Μάλιστα, είναι από τους καλύτερους πελάτες μας. Αλλά η ιδέα ότι μπορεί κάποιος να εξοπλίζει τη Ραφή είναι κάτι που δε θα επιτρεπόταν ποτέ.

Το φθινόπωρο, μερικές γενναίες ψυχές τρυπώνουν στο δάσος για να μαζέψουν μήλα. Δεν απομακρύνονται, όμως, από το Λιβάδι. Βρίσκονται πάντα αρκετά κοντά ώστε, αν εμφανιστεί κίνδυνος, να καταφύγουν μέσα στην ασφάλεια της Περιοχής 12.

«Περιοχή Δώδεκα. Το μέρος όπου μπορείτε να λιμοκτονήσετε με ασφάλεια», μουρμουρίζω. Μετά ρίχνω μια γρήγορη ματιά πάνω από τον ώμο μου. Ακόμη κι εδώ, στη μέση του πουθενά, ανησυχείς μήπως σε ακούσει κανείς.

Όταν ήμουν πιο μικρή, τρόμαζα πολύ τη μητέρα μου με όλα αυτά που ξεφούρνιζα για την Περιοχή 12, για τους ανθρώπους που κυβερνούν τη χώρα μας, την Πάνεμ, από τη μακρινή πόλη που ονομάζεται Κάπιτολ. Τελικά κατάλαβα ότι αυτό θα μας έβαζε σε μεγάλους μπελάδες. Έμαθα λοιπόν να συγκρατώ τη γλώσσα μου και να καλύπτω το πρόσωπό μου με μια μάσκα αδιαφορίας έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να διαβάσει τις σκέψεις μου. Να κάνω τη δουλειά μου ήσυχα στο σχολείο. Να πιάνω μόνο ψιλή κουβέντα στην αγορά. Να συζητώ μονάχα για το εμπόριο στο Μαγκάλι, το οποίο είναι η μαύρη αγορά όπου βγάζω τα περισσότερα χρήματα. Ακόμη και στο σπίτι, όπου είμαι λιγότερο ευχάριστη, αποφεύγω να συζητάω δύσκολα θέματα, όπως ο θερισμός ή η έλλειψη φαγητού ή οι Αγώνες Πείνας. Ίσως η Ποιμ να επαναλάμβανε τα λόγια μου κάπου και τότε τι θα γινόταν;

Στο δάσος περιμένει το μόνο άτομο με το οποίο μπορώ να

είμαι ο εαυτός μου. Ο Γκέιλ. Νιώθω τους μυς του προσώπου μου να χαλαρώνουν, το βήμα μου να γίνεται πιο ταχύ, καθώς σκαρφαλώνω στους λόφους για να φτάσω στο μέρος μας, μια βραχύδη προεξοχή που κοιτάζει σε μια κοιλάδα. Μια συστάδα θάμνων τον προστατεύει από τα αδιάκριτα βλέμματα. Καθώς τον φαντάζομαι εκεί, να με περιμένει, ένα χαμόγελο χαράζεται στο πρόσωπό μου. Ο Γκέιλ λέει ότι δε χαμογελώ ποτέ, εκτός κι αν είμαι στο δάσος.

«Γεια σου, Κάτνιπ», λέει ο Γκέιλ. Το πραγματικό μου όνομα είναι Κάτνις, αλλά όταν συστήθηκα την πρώτη φορά του το είπα ψιθυριστά. Έτσι, νόμιζε ότι είπα Κάτνιπ.* Μετά, όταν ένας τρελός λύγκας άρχισε να με ακολουθεί στο δάσος ψάχνοντας για αποφάγια, έγινε το επίσημο παρατσούκλι του για μένα. Τελικά αναγκάστηκα να σκοτώσω τον λύγκα επειδή τρώμαζε τα θηράματα. Σχεδόν το μετάνιωσα επειδή δεν ήταν άσχημη παρέα. Πέτυχα, ωστόσο, καλή τιμή για το τομάρι του.

«Κοίτα τι σκότωσα». Ο Γκέιλ κρατά ψηλά ένα καρβέλι ψωμί με ένα βέλος καρφωμένο μέσα του κι εγώ γελάω. Είναι αληθινό ψωμί από φούρνο, όχι τα άνοστα, σκληρά καρβέλια που φτιάχνουμε από τις μερίδες σιταριού που μας μοιράζουν. Το παίρνω στα χέρια μου, τραβάω το βέλος και φέρνω τη μικρή τρύπα στην κόρα κοντά στη μύτη μου, εισπνέοντας την ευωδιά που κάνει το στόμα μου να γεμίσει σάλια. Ένα τόσο ωραίο ψωμί είναι για ειδικές περιστάσεις.

«Μμμ, είναι ακόμη ζεστό», λέω. Πρέπει να πήγε στον φούρνο από τα χαράματα για να το ανταλλάξει με κάτι άλλο. «Τι σου κόστισε;»

«Έναν σζίουρο μόνο. Νομίζω ότι ο γέρος ήταν στις καλές του σήμερα το πρωί», λέει ο Γκέιλ. «Μέχρι και καλή τύχη μου ευχήθηκε».

* Το Catnip, στα ελληνικά γαλεόφιλον, είναι ένα βότανο το οποίο προκαλεί ποικίλες αντιδράσεις στα αιλουροειδή. (Σ.τ.Μ.)

«Όλοι μας νιώθουμε πιο κοντά ο ένας στον άλλον σήμερα, έτσι δεν είναι;» λέω, χωρίς καν να κάνω τον κόπο να του ρίξω κάποιο ειρωνικό βλέμμα. «Η Πριμ μας άφησε ένα τυρί». Το βγάζω.

Το πρόσωπό του φωτίζεται όταν βλέπει τη λιχουδιά.

«Σ' ευχαριστώ, Πριμ. Θα κάνουμε αληθινό τσιμπούσι!». Ξαφνικά αρχίζει να μιλά με την προφορά της Κάπιτολ καθώς μιμείται την Έφι Τρίνκετ, τη μόνιμα και αδικαιολόγητα ευδιάθετη εκείνη γυναίκα που έρχεται μία φορά τον χρόνο για να διαβάσει τα ονόματα που επιλέγονται στον θερισμό. «Παραλίγο να το ξεχάσω! Χαρούμενοι Αγώνες Πείνας!» Κόβει μερικά βατόμουρα από τους θάμνους γύρω μας. «Και είθε οι πιθανότητες...» Μου πετάει ένα βατόμουρο, το οποίο διαγράφει ένα ημικύκλιο στον αέρα.

Το πιάνω με το στόμα μου και σπάω τη λεπτεπίλεπτη φλούδα με τα δόντια. Η γλυκόξινη γεύση εκρηγνυται στη γλώσσα μου.

«...να είναι πάντοτε υπέρ σας!» συμπληρώνω με την ίδια ζωντάνια. Είμαστε αναγκασμένοι να αστειευόμαστε γι' αυτό επειδή η εναλλακτική λύση είναι να πεθάνουμε από τον φόβο μας. Άλλωστε, η προφορά της Κάπιτολ είναι τόσο επιτηδευμένη, ώστε σχεδόν όλα ακούγονται αστεία.

Παρακολουθώ τον Γκέιλ να βγάζει το μαχαίρι του και να κόβει το ψωμί σε φέτες. Θα μπορούσε να είναι αδελφός μου. Ίσια μαύρα μαλλιά, σταρένιο δέρμα, μέχρι και το ίδιο γκριζό χρώμα ματιών έχουμε. Αλλά δεν είμαστε συγγενείς, τουλάχιστον όχι στενοί. Οι περισσότερες οικογένειες που δουλεύουν στα ορυχεία έχουν αυτή ακριβώς την εμφάνιση.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η μητέρα μου και η Πριμ, με τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά τους και τα γαλάζια μάτια τους, φαίνονται παράταιρες. Και είναι. Οι γονείς της μητέρας μου ανήκαν σε μια μικρή τάξη εμπόρων που εξυπηρετούσε αξιωματούχους, Ειρηνοποιούς και μερικούς πελάτες από τη Ραφή. Είχαν ένα φαρμακείο στο καλύτερο σημείο της Περιοχής 12. Επειδή σχεδόν κανείς δεν έχει χρήματα για γιατρούς, τον ρόλο των θε-

ραπευτών μας παίζουν οι φαρμακοποιοί. Ο πατέρας μου γνώρισε τη μητέρα μου επειδή στις κυνηγετικές του εξορμήσεις μερικές φορές μάζευε θεραπευτικά βότανα και τα πουλούσε στο μαγαζί της για να κατασκευαστούν φάρμακα. Θα πρέπει να τον αγαπούσε πολύ για να αφήσει το σπίτι της για τη Ραφή. Προσπαθώ να το θυμάμαι αυτό όταν το μόνο που βλέπω όταν την κοιτάζω είναι η γυναίκα που καθόταν άπραγη, ανέκφραστη και απρόσιτη, ενώ τα παιδιά της είχαν μείνει πετοί και κόκαλο. Προσπαθώ να τη συγχωρήσω για χάρη του πατέρα μου. Για να είμαι ειλικρινής, όμως, δεν είμαι τύπος που συγχωρεί εύκολα.

Ο Γκέιλ απλώνει στις φέτες του ψωμιού το μαλακό τυρί, τοποθετώντας με προσοχή ένα φύλλο βασιλικού πάνω στην καθεμία, ενώ εγώ μαζεύω βατόμουρα από τους θάμνους. Χωνόμαστε σε μια κόγχη στα βράχια. Από αυτό το μέρος είμαστε αόρατοι, βλέπουμε όμως πεντακάθαρα την κοιλάδα, η οποία ξεχειλίζει από καλοκαιρινή ζωντάνια, πρασινάδες που μπορούμε να μαζέψουμε, ρίζες που μπορούμε να ξεθάψουμε και ψάρια με χρώματα που ιριδίζουν κάτω από το φως του ήλιου. Η μέρα είναι λαμπερή, ο ουρανός γαλάζιος και το αεράκι απαλό. Το φαγητό είναι υπέροχο, έτσι όπως το τυρί ποτίζει το ζεστό ψωμί και τα βατόμουρα σκάνε μέσα στο στόμα μας. Όλα θα ήταν υπέροχα αν βρισκόμασταν πραγματικά σε διακοπές, αν αυτή η αργία σήμαινε ότι θα είχα όλη τη μέρα ελεύθερη για να τριγυρίζω στα βουνά με τον Γκέιλ, κυνηγώντας για το αποψινό δείπνο. Αντί γι' αυτό, όμως, θα πρέπει να στεκόμαστε στην πλατεία στις δύο περιμένοντας να φωνάξουν τα ονόματά μας.

«Θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε», λέει χαμηλόφωνα ο Γκέιλ.

«Τι;» ρωτάω.

«Να φύγουμε από την Περιοχή. Να το σκάσουμε. Να ζήσουμε στο δάσος. Εσύ κι εγώ θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε», λέει ο Γκέιλ.

Δεν ξέρω πώς να απαντήσω. Η ιδέα είναι τόσο παράλογη.

«Αν δεν είχαμε τόσο πολλά παιδιά», προσθέτει γρήγορα.

Δεν είναι δικά μας παιδιά, φυσικά. Αλλά είναι σαν να ήταν. Τα δυο μικρότερα αδέρφια του Γκέιλ και η αδελφή μου, η Πριμ. Και είναι και οι μητέρες μας, γιατί πώς θα κατάφεραν να ζήσουν χωρίς εμάς; Ποιος θα γέμιζε αυτά τα στόματα που συνεχώς ζητάνε κι άλλο; Ενώ κυνηγάμε και οι δυο μας καθημερινά, έρχονται νύχτες που αναγκαζόμαστε να ανταλλάξουμε το θήραμά μας με λαρδί ή κορδόνια για παπούτσια ή μαλλί, νύχτες που πηγαίνουμε για ύπνο με τα στομάχια μας να γουργουρίζουν.

«Δε θέλω να αποκτήσω ποτέ παιδιά», λέω.

«Εγώ ίσως. Αν δε ζούσα εδώ», λέει ο Γκέιλ.

«Ζεις όμως», λέω εκνευρισμένη.

«Ξέχνα το», μου απαντάει το ίδιο απότομα.

Η συζήτηση φαίνεται τελειώς λάθος. Να φύγουμε; Πώς θα μπορούσα να αφήσω την Πριμ, που είναι το μοναδικό πρόσωπο στον κόσμο που είμαι σίγουρη ότι αγαπώ; Και ο Γκέιλ είναι αφοσιωμένος στην οικογένειά του. Δεν μπορούμε να φύγουμε, επομένως γιατί κάνουμε τον κόπο να το συζητάμε; Και ακόμη κι αν φεύγαμε... ακόμη κι αν φεύγαμε... πώς έφτασε η συζήτηση στο αν θα κάνουμε παιδιά; Ποτέ δεν υπήρξε καμία ρομαντική διάθεση ανάμεσα σ' εμένα και τον Γκέιλ. Όταν γνωριστήκαμε, ήμουν ένα κοκαλιάρικο δωδεκάχρονο κορίτσι και, παρόλο που εκείνος ήταν μόνο δύο χρόνια μεγαλύτερος, έμοιαζε ήδη με άντρα. Πέρασε πολύς καιρός ακόμη και μέχρι να γίνουμε φίλοι, μέχρι να σταματήσουμε τους μεταξύ μας ανταγωνισμούς για τα θηράματα και να αρχίσουμε να βοηθάμε ο ένας τον άλλον.

Άλλωστε, αν θέλει παιδιά, ο Γκέιλ δε θα δυσκολευτεί να βρει γυναίκα. Είναι όμορφος, είναι αρκετά δυνατός για να δουλέψει στα ορυχεία και μπορεί να κυνηγήσει. Μπορώ να καταλάβω ότι τα κορίτσια τον θέλουν από τον τρόπο με τον οποίο ψιθυρίζουν όταν περνάει από δίπλα τους στο σχολείο. Ζηλεύω, αλλά όχι για τον λόγο για τον οποίο θα πίστευαν κάποιιοι. Είναι δύσκολο να βρεις καλούς συντρόφους στο κυνήγι.

«Τι θέλεις να κάνουμε;» ρωτάω. Μπορούμε να κυνηγήσουμε, να ψαρέψουμε ή να μαζέψουμε πρρασινάδες.

«Ας ψαρέψουμε στη λίμνη. Μπορούμε να αφήσουμε τα καλάμια μας και να μαζέψουμε πρασινάδες στο δάσος. Να βρούμε κάτι ωραίο για απόψε», λέει.

Απόψε. Μετά τον θερισμό όλοι είναι υποχρεωμένοι να γιορτάσουν. Και πολλοί το κάνουν, από ανακούφιση επειδή για άλλη μια χρονιά τα παιδιά τους τη γλίτωσαν. Τουλάχιστον δύο οικογένειες, όμως, θα κλείσουν τα παντζούρια τους, θα κλειδώσουν τις πόρτες τους και θα προσπαθήσουν να βρουν έναν τρόπο να επιβιώσουν κατά τις επίπονες εβδομάδες που θα ακολουθήσουν.

Τα πάμε καλά. Τα αρπακτικά μάς αγνοούν, αφού μια τέτοια μέρα υπάρχουν ευκολότερα και πιο νόστιμα θηράματα. Λίγο πριν από το μεσημέρι, έχουμε μια ντουζίνα ψάρια, μια τσάντα πρασινάδες και, το καλύτερο απ' όλα, ένα γαλόφι φράουλες. Βρήκα αυτό το σημείο με τις φραουλιές πριν από μερικά χρόνια, αλλά ο Γκέιλ ήταν εκείνος που σκέφτηκε να βάλουμε ένα δίχτυ γύρω τους για να κρατήσουμε τα ζώα μακριά.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, περνάμε από το Μαγκάλι, τη μαύρη αγορά που λειτουργεί μέσα σε μια εγκαταλειμμένη αποθήκη στην οποία κάποτε φυλούσαν το κάρβουνο. Όταν βρήκαν ένα πιο αποτελεσματικό σύστημα για να μεταφέρουν το κάρβουνο απευθείας από τα ορυχεία στα τρένα, το Μαγκάλι άρχισε να καταλαμβάνει σταδιακά τον χώρο. Τα περισσότερα μαγαζιά είναι κλειστά αυτή την ώρα της ημέρας του θερισμού, αλλά η μαύρη αγορά έχει ακόμη αρκετό κόσμο. Δε δυσκολευόμαστε να ανταλλάξουμε έξι από τα ψάρια μας για καλό ψωμί και τα άλλα δύο για αλάτι. Η Λαδερή Σεί, η κοκαλιάρα γριά που πουλάει μπουλ με ζεστή σούπα την οποία σερβίρει από μια μεγάλη κατσαρόλα, παίρνει τις μισές μας πρασινάδες με αντάλλαγμα μερικά κομμάτια παραφίνη. Ίσως να πετυχαίναμε καλύτερη συμφωνία αλλού, αλλά προσπαθούμε να τα έχουμε καλά με τη Λαδερή Σεί. Είναι η μόνη που αγοράζει τακτικά τα αγριόσκυλα που πιάνουμε. Δεν τα κυνηγάμε σκόπιμα, αλλά, αν σου επιτεθούν και σκοτώσεις ένα δυο σκυλιά, το κρέας είναι κρέας.

«Όταν μπει στη σούπα, θα το ονομάσω βοδινό», λέει η Λα-

δερή Σεί με ένα κλείσιμο του ματιού της. Κανείς στη Ραφή δε θα έλεγε ότι σε ένα καλό πόδι αγριόσκυλου, ωστόσο οι Ειρηνοποιοί που έρχονται στο Μαγκάλι έχουν την οικονομική δυνατότητα να είναι λίγο πιο επιλεκτικοί.

Όταν τελειώνουμε τις συναλλαγές μας στην αγορά, πηγαίνουμε στην πίσω πόρτα του σπιτιού του δημάρχου για να πουλήσουμε τις μισές φράουλες, καθώς ξέρουμε ότι τους έχει ιδιαίτερη αδυναμία και μπορεί να πληρώσει την τιμή που ζητάμε. Την πόρτα ανοίγει η κόρη του δημάρχου, η Ματζ. Είναι στην τάξη μου στο σχολείο. Ως κόρη του δημάρχου, θα περιμένε κανείς να είναι ψηλομύτα, όμως είναι καλή. Απλώς είναι κλειστός άνθρωπος. Όπως εγώ. Επειδή καμία από τις δυο μας δεν έχει φίλους, κάνουμε πολλή παρέα στο σχολείο. Τρώμε μαζί, καθόμαστε δίπλα δίπλα στις συνελεύσεις, συμμετέχουμε μαζί στις αθλητικές δραστηριότητες. Σπάνια μιλάμε, κάτι που βολεύει και τις δυο μας μια χαρά.

Σήμερα, η άχρωμη σχολική της ποδιά έχει αντικατασταθεί από ένα ακριβό λευκό φόρεμα και τα ξανθά της μαλλιά είναι σηκωμένα ψηλά με έναν ροζ φιόγκο. Ρούχα του θερισμού.

«Ωραίο φόρεμα», λέει ο Γκέιλ.

Η Ματζ του ρίχνει ένα βλέμμα, προσπαθώντας να καταλάβει αν στ' αλήθεια της κάνει κομπλιμέντο ή αν την ειρωνεύεται. Είναι πραγματικά ωραίο φόρεμα, αλλά υπό κανονικές περιστάσεις δε θα το φορούσε ποτέ. Πιέζει τα χείλη της και μετά χαμογελά.

«Αν πάω εγώ στην Κάπιτολ, θέλω να είμαι ωραία, σωστά;»

Τώρα είναι η σειρά του Γκέιλ να την κοιτάξει μερδεμένος. Το εννοεί; Ή του κάνει πλάκα; Μάλλον το δεύτερο.

«Δε θα πας στην Κάπιτολ», λέει ο Γκέιλ ψύχραιμα. Τα μάτια του καρφώνονται σε μια μικρή, στρογγυλή καρφίτσα που στολίζει το φόρεμά της. Αληθινό χρυσάφι. Ωραία δουλεμένο. Θα εξασφάλιζε ψωμί σε μια οικογένεια για μήνες. «Πόσες φορές είναι καταχωρημένο το όνομά σου; Πέντε; Εγώ είχα έξι όταν ήμουν μόλις δώδεκα».

«Δε φταίει αυτή», λέω.

«Όχι, δε φταίει. Απλώς έτσι είναι», λέει ο Γκέιλ.

Η έκφραση της Ματζ γίνεται πιο απόμακρη. Βάζει τα χέρια για τις φράουλες στη ζώνη μου.

«Καλή τύχη, Κάτνις».

«Και σ' εσένα», λέω και η πόρτα κλείνει.

Περπατάμε προς τη Ραφή σιωπηλοί. Δε μου αρέσει η μπηχτή που έριξε ο Γκέιλ στη Ματζ, αλλά φυσικά έχει δίκιο. Το σύστημα του θερισμού δεν είναι δίκαιο, αφού τα χειρότερα αναγκάζονται να τα υπομείνουν οι φτωχοί. Γίνεσαι υποψήφιος για τον θερισμό τη μέρα που κλείνεις τα δώδεκα. Εκείνη τη χρονιά, το όνομά σου μπαίνει μία φορά. Στα δεκατρία, δύο φορές. Και ύστες καθεξής μέχρι να γίνεις δεκαοχτώ, την τελευταία χρονιά της υποψηφιότητάς σου, οπότε και το όνομά σου μπαίνει στη γυάλα επτά φορές. Αυτό ισχύει για όλους τους πολίτες και στις δώδεκα Περιοχές ολόκληρης της χώρας της Πάνεμ.

Αλλά εδώ υπάρχει μια παγίδα. Πες ότι είσαι φτωχός και πεινάς όπως εμείς. Μπορείς να επιλέξεις να προσθέσεις το όνομά σου περισσότερες φορές με αντάλλαγμα πεσσούς. Κάθε πεσός αξίζει την προμήθεια σιταριού και λαδιού που λαμβάνει ένα άτομο για έναν χρόνο. Μπορείς να το κάνεις και για κάθε μέλος της οικογένειάς σου. Έτσι, στην ηλικία των δώδεκα, είχα βάλει το όνομά μου τέσσερις φορές. Μία φορά επειδή ήμουν αναγκασμένη και τρεις φορές για να ανταλλάξω πεσσούς με σιτάρι και λάδι για τον εαυτό μου, την Πριμ και τη μητέρα μου. Και, μάλιστα, αναγκάστηκα να κάνω το ίδιο κάθε χρόνο. Και οι καταχωρήσεις είναι αθροιστικές. Τώρα λοιπόν, στην ηλικία των δεκαέξι, το όνομά μου θα μπει στον θερισμό είκοσι φορές. Ο Γκέιλ, που είναι δεκαοχτώ και που εδώ και επτά χρόνια ταΐζει μια πενταμελή οικογένεια, έχει σαράντα δύο καταχωρήσεις με το όνομά του.

Μπορεί να καταλάβει κανείς για ποιον λόγο τον εκνευρίζουν άνθρωποι όπως η Ματζ, που ποτέ της δε χρειάστηκε έναν πεσό. Οι πιθανότητες να τύχει το όνομά της είναι ελάχιστα σε σύ-

γκριση με εκείνες που έχουμε εμείς που ζούμε στη Ραφή. Δεν είναι μηδαμινές, ωστόσο είναι ελάχιστες. Και παρόλο που οι κανόνες ορίστηκαν από την Κάπιτολ, όχι από τις Περιοχές, και σίγουρα όχι από την οικογένεια της Ματζ, είναι δύσκολο να μην αγανακτείς με εκείνους που δεν αναγκάστηκαν ποτέ να βάλουν το όνομά τους για να πάρουν πεσσούς.

Ο Γκέιλ ξέρει ότι ο πραγματικός στόχος της οργής του δεν είναι η Ματζ. Άλλες μέρες, βαθιά στο δάσος, τον έχω ακούσει να λέει ότι οι πεσσοί δεν είναι παρά άλλο ένα μέσο για να προκαλούν δυστυχία στην περιοχή μας. Ένας τρόπος για να φυτέψουν μίσος ανάμεσα στους πεινασμένους εργάτες της Ραφής και σ' εκείνους που έχουν το φαγητό τους εξασφαλισμένο, έτσι ώστε να είναι σίγουροι ότι δε θα υπάρξει ποτέ εμπιστοσύνη ανάμεσά μας. «Είναι προς το συμφέρον της Κάπιτολ να σπέρνει διχόνοια ανάμεσά μας», ίσως να έλεγε αν δεν υπήρχε κανείς άλλος τριγύρω για να τον ακούσει εκτός από εμένα. Αν σήμερα δεν ήταν η ημέρα του θερισμού. Αν ένα κορίτσι με μια χρυσή καρφίτσα και χωρίς πεσσούς δεν είχε κάνει αυτό που είμαι σίγουρη ότι θεώρησε απλώς ένα αθώο σχόλιο.

Καθώς περπατάμε, στρέφω το βλέμμα μου στο πρόσωπο του Γκέιλ, στο οποίο είναι ακόμη ζωγραφισμένη εκείνη η πέτρινη έκφρασή του. Η οργή του μου φαίνεται άσκοπη, παρόλο που δεν το λέω ποτέ. Δεν είναι ότι δε συμφωνώ μαζί του. Συμφωνώ. Αλλά τι νόημα έχει να φωνάζεις για την Κάπιτολ στη μέση του δάσους; Δεν αλλάζει τίποτα. Δε φέρνει δικαιοσύνη. Δε γεμίζει τα στομάχια μας. Και, μάλιστα, διώχνει τα θηράματα που βρίσκονται τριγύρω. Ωστόσο, τον αφήνω να φωνάζει. Καλύτερα να το κάνει στο δάσος παρά μέσα στην Περιοχή.

Ο Γκέιλ κι εγώ μοιράζουμε τα λάφυρά μας, αφήνοντας δυο ψάρια, ένα δυο καρβέλια καλό ψωμί, πρασινάδες, ένα τέταρτο φράουλες, αλάτι, παραφίνη και μερικά χρήματα για τον καθέναν.

«Θα σε δω στην πλατεία», λέω.

«Να φορέσεις κάτι όμορφο», λέει άτονα.

Στο σπίτι, βρίσκω τη μητέρα και την αδελφή μου έτοιμες να

φύγουν. Η μητέρα μου φοράει ένα όμορφο φόρεμα από την εποχή που δούλευε στο φαρμακείο. Η Πριμ φοράει τα ρούχα που είχα φορέσει εγώ στον πρώτο μου θερισμό, μια φούστα και μια μπλούζα με πτυχώσεις. Είναι λίγο μεγάλη για εκείνη, αλλά η μητέρα μου τη στερέωσε με καρφίτσες. Ωστόσο, δυσκολεύεται να κρατήσει την μπλούζα μέσα από τη φούστα στο πίσω μέρος.

Με περιμένει μια λεκάνη με ζεστό νερό. Βγάζω από πάνω μου τη σκόνη και τον ιδρώτα από το δάσος και λούζω τα μαλλιά μου. Προς μεγάλη μου έκπληξη, η μητέρα μου μου έχει βγάλει ένα από τα ωραία της φορέματα. Ένα ανοιχτό γαλάζιο πράγμα με ασορτί παπούτσια.

«Είσαι σίγουρη;» ρωτάω. Προσπαθώ να πάψω να απορρίπτω τις προσφορές της για βοήθεια. Για ένα διάστημα, ήμουν τόσο θυμωμένη, που δεν της επέτρεπα να κάνει τίποτα για μένα. Και αυτό είναι κάτι ξεχωριστό. Τα ρούχα της από το παρελθόν της είναι πολύτιμα για εκείνη.

«Φυσικά. Και ας σηκώσουμε τα μαλλιά σου επάνω», λέει. Την αφήνω να τα στεγνώσει με την πετσέτα και να τα στερεώσει στο κεφάλι μου σε μια πλεξούδα. Δυσκολεύομαι να αναγνωρίσω τον εαυτό μου στον ραγισμένο καθρέφτη που είναι στερεωμένος στον τοίχο.

«Είσαι πολύ όμορφη», λέει η Πριμ ψιθυριστά.

«Και καθόλου ο εαυτός μου», λέω. Την αγκαλιάζω, επειδή ξέρω ότι οι επόμενες ώρες θα είναι τρομακτικές για εκείνη. Ο πρώτος της θερισμός. Είναι όσο πιο ασφαλής θα μπορούσε να είναι, αφού το όνομά της έχει μπει μονάχα μία φορά. Δεν την άφησα να πάρει πεσσούς. Αλλά ανησυχεί για μένα. Φοβάται ότι μπορεί να συμβεί το αδιανόητο.

Προστατεύω την Πριμ με όποιον τρόπο μπορώ, αλλά είμαι ανίσχυρη απέναντι στον θερισμό. Το στήθος μου ξεχειλίζει από την ίδια αγωνία που νιώθω πάντα όταν υποφέρει και απειλεί να καταγραφεί στο πρόσωπό μου. Παρατηρώ ότι η μπλούζα της έχει βγει ξανά από τη φούστα της στο πίσω μέρος και πιέζω τον εαυτό μου να παραμείνω ήρεμη.

«Βάλε μέσα την ουρίτσα σου, παπάκι», λέω, χώνοντας πάλι μέσα την μπλούζα.

Η Πριμ γελάει και βγάζει ένα χαμηλόφωνο «κουάκ».

«Κουάκ στα μούτρα σου», λέω γελώντας ελαφριά. Το είδος του γέλιου που μόνο η Πριμ μπορεί να μου αποσπάσει. «Έλα, ας φάμε», λέω και της δίνω ένα πεταχτό φιλί στην κορυφή του κεφαλιού της.

Τα ψάρια και οι πρασινάδες μαγειρεύονται ήδη, αλλά αυτό θα είναι το δείπνο μας. Αποφασίζουμε να φυλάξουμε τις φράουλες και το ψωμί για το απογευματινό γεύμα, για να είναι κάτι ξεχωριστό, λέμε. Έτσι, πίνουμε γάλα από την κατσίκια της Πριμ, τη Λαίδη, και τρώμε το σκληρό ψωμί που έχει φτιαχτεί από το σιτάρι που έχουμε πάρει από τους πεσσούς, παρόλο που καμιά μας δεν έχει πραγματική όρεξη.

Στη μία, ξεκινάμε για την πλατεία. Η παρουσία είναι υποχρεωτική, εκτός κι αν είσαι ετοιμοθάνατος. Αυτό το απόγευμα, οι αξιωματούχοι θα περάσουν να ελέγξουν αν στ' αλήθεια ισχύει κάτι τέτοιο. Αν δεν ισχύει, θα φυλακιστείς.

Είναι πολύ άσχημο που κάνουν τον θερισμό στην πλατεία – είναι ένα από τα λίγα ευχάριστα μέρη στην Περιοχή 12. Η πλατεία περιβάλλεται από καταστήματα και τις μέρες που έχει υπαίθρια αγορά, ειδικότερα αν ο καιρός είναι καλός, θυμίζει γιορτή. Αλλά σήμερα, παρά τα χρωματιστά λάβαρα που κρέμονται από τα κτίρια, υπάρχει μια αίσθηση μαυρίλας. Τα τηλεοπτικά συνεργεία, κουρνιασμένα σαν γεράκια πάνω στις στέγες, χειροτερεύουν την ατμόσφαιρα.

Ο κόσμος περιμένει σιωπηλός στις ουρές για να γράψει το όνομά του. Ο θερισμός είναι επίσης μια καλή ευκαιρία για να κρατά η Κάπιτολ λογαριασμό σχετικά με τον πληθυσμό. Τα άτομα από δώδεκα μέχρι δεκαοχτώ χρόνων οδηγούνται σε κλεισμένους με σκοινί χώρους και τοποθετούνται σύμφωνα με την ηλικία, οι μεγαλύτεροι μπροστά, οι μικρότεροι, όπως η Πριμ, προς τα πίσω. Τα μέλη των οικογενειών τους στέκονται περιμετρικά, σφίγγοντας δυνατά ο ένας το χέρι του άλλου. Αλλά υπάρχουν

κι άλλοι, που δεν έχουν κανένα αγαπημένο τους πρόσωπο να κινδυνεύει ή που δεν ενδιαφέρονται πια, οι οποίοι γλιστρούν μέσα στο πλήθος, βάζοντας στοιχήματα για τα δύο παιδιά που θα επιλεγούν. Στοιχηματίζουν για τις ηλικίες τους, για το αν θα είναι από τη Ραφή ή από τους εμπόρους, για το αν θα λυγίσουν και θα βάλουν τα κλάματα. Ο περισσότερος κόσμος αρνείται να έχει πάρε δώσε με τους απατεώνες, αλλά προσεκτικά, πολύ προσεκτικά. Τα ίδια αυτά άτομα συνήθως είναι πληροφοριοδότες, και ποιος από εμάς δεν έχει παραβιάσει τον νόμο; Εμένα θα έπρεπε να με έχουν εκτελέσει εκατοντάδες φορές επειδή κυνηγάω, αλλά με προστατεύει η όρεξη εκείνων που κυβερνούν. Ωστόσο, δεν μπορούν να ισχυριστούν όλοι το ίδιο.

Όπως και να 'χει, ο Γκέιλ κι εγώ συμφωνούμε ότι, αν έπρεπε να επιλέξουμε ανάμεσα στην πείνα και σε μια σφαίρα για να πεθάνουμε, η σφαίρα θα ήταν πολύ πιο γρήγορη.

Ο κόσμος που καταφθάνει κάνει τον χώρο όλο και πιο στενό και κλειστοφοβικό. Η πλατεία είναι μεγάλη, αλλά όχι τόσο ώστε να χωρέσει τα οχτώ χιλιάδες άτομα που αποτελούν τον πληθυσμό της Περιοχής 12. Οι αργοπορημένοι καθοδηγούνται στους παρακείμενους δρόμους, όπου μπορούν να παρακολουθήσουν την εκδήλωση στις οθόνες καθώς μεταδίδεται ζωντανά από την κρατική τηλεόραση.

Καταλήγω να στέκομαι μέσα σε μια ομάδα δεκαεξάχρονων από τη Ραφή. Ανταλλάσσουμε κοφτά νεύματα και μετά επικεντρώνουμε την προσοχή μας στην πρόχειρη σκηνή που έχει στηθεί μπροστά στο Κτίριο της Δικαιοσύνης. Έχει τρεις καρέκλες, μία εξέδρα και δύο μεγάλες γυάλες, μία για τα αγόρια και μία για τα κορίτσια. Κοιτάζω τα χαρτάκια μέσα στη γυάλα των κοριτσιών. Είκοσι από αυτά γράφουν το όνομα Κάντις Έβερντιν με καθαρά γράμματα.

Στις δύο από τις τρεις καρέκλες κάθονται ο πατέρας της Ματζ, ο δήμαρχος Άντερσι, ένας ψηλός άντρας με φαλάκρα, και η Έφι Τρίνκετ, η συνόδός της Περιοχής 12, που μόλις έφτασε από την Κάπιτολ, με το τρομακτικά λευκό της χαμόγελο, τα ροζ μαλλιά

της και το πράσινο κοστούμι της. Μουρμουρίζουν κάτι ο ένας στον άλλον και μετά κοιτάζουν ανήσυχοι την κενή καρέκλα.

Καθώς το ρολόι της πόλης σημαίνει δύο, ο δήμαρχος ανεβαίνει στο βήμα και αρχίζει να διαβάζει. Είναι το ίδιο κάθε χρόνο. Αφηγείται την ιστορία της Πάνεμ, της χώρας που αναγεννήθηκε από τις στάχτες ενός μέρους που κάποτε λεγόταν Βόρεια Αμερική. Απαριθμεί τις καταστροφές, τις ξηρασίες, τις καταιγίδες, τις φωτιές, τις θάλασσες που έχουν καταπιεί ένα μεγάλο μέρος της ξηράς, τον κτηνώδη πόλεμο για τους ελάχιστους πόρους που είχαν απομείνει. Το αποτέλεσμα ήταν η Πάνεμ, η λαμπερή Κάπιτολ περιτριγυρισμένη από δεκατρείς Περιοχές, η οποία έφερε ειρήνη και ευημερία στους πολίτες της. Μετά ήρθαν οι Σκοτεινές Μέρες, η εξέγερση των περιοχών εναντίον της Κάπιτολ. Οι δώδεκα ηττήθηκαν, η δέκατη τρίτη αφανίστηκε. Η Συνθήκη της Προδοσίας μας έδωσε τους νέους νόμους που μας εγγυούνταν την ειρήνη και, ως μια ετήσια υπενθύμιση ότι οι Σκοτεινές Μέρες δεν πρέπει να επαναληφθούν ποτέ, μας έδωσε τους Αγώνες Πείνας.

Οι κανόνες των Αγώνων Πείνας είναι απλοί. Ως τιμωρία για την εξέγερση, καθεμία από τις δώδεκα περιοχές πρέπει να προσφέρει ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, που αποκαλούνται φόροι υποτέλειας, για να συμμετάσχουν στους Αγώνες. Οι είκοσι τέσσερις φόροι υποτέλειας θα φυλακιστούν σε μια αχανή υπαίθρια αρένα που μπορεί να περιέχει οτιδήποτε, από μια καυτή έρημο μέχρι μια παγωμένη έκταση. Για ένα διάστημα αρκετών εβδομάδων, οι συμμετέχοντες θα πρέπει να πολεμήσουν μέχρι θανάτου. Ο τελευταίος που θα μείνει ζωντανός είναι ο νικητής.

Η απομάκρυνση των παιδιών από τις περιοχές μας, ο εξαναγκασμός τους να σκοτώνουν το ένα το άλλο ενώ εμείς παρακολουθούμε – αυτός είναι ο τρόπος της Κάπιτολ να μας υπενθυμίζει ότι βρισκόμαστε ολοκληρωτικά στο έλεός της. Ότι θα είχαμε ελάχιστες πιθανότητες να επιβιώσουμε από άλλη μια επανάσταση. Όποιες λέξεις κι αν χρησιμοποιούν, το πραγματικό μήνυμα είναι ξεκάθαρο: «Κοιτάξτε ότι παίρνουμε τα παιδιά σας

και τα θυσιάζουμε ενώ εσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα γι' αυτό. Αν σηκώσετε έστω κι ένα δάχτυλο, θα καταστρέψουμε μέχρι και τον τελευταίο από εσάς. Όπως ακριβώς κάναμε στην Περιοχή Δεκατρία».

Για να κάνει την κατάσταση ταπεινωτική όσο και βασανιστική, η Κάπιτολ απαιτεί από εμάς να αντιμετωπίζουμε τους Αγώνες Πείνας ως γιορτή, ένα αθλητικό γεγονός με το οποίο η μία περιοχή αγωνίζεται ενάντια στις άλλες. Ο τελευταίος που θα μείνει ζωντανός κερδίζει μια ζωή γεμάτη ανέσεις όταν επιστρέψει σπίτι του και η περιοχή του θα λάβει βραβεία, που κατά κύριο λόγο αποτελούνται από τρόφιμα. Όλο τον χρόνο, η Κάπιτολ θα προσφέρει στη νικήτρια περιοχή δώρα από σιτάρι και λάδι και ακόμη και λιχουδιές, όπως ζάχαρη, ενώ εμείς οι υπόλοιποι θα λιμοκτονούμε.

«Είναι ώρα για μετάνοια και για ευγνωμοσύνη», απαγγέλλει ο δήμαρχος.

Μετά διαβάζει τη λίστα των περασμένων νικητών της Περιοχής 12. Σε εβδομήντα τέσσερα χρόνια, είχαμε ακριβώς δύο. Μονάχα ο ένας ζει ακόμη. Ο Χέιμιτς Αμπερνάθι, ένας κοιλαράς μεσήλικας, που αυτή ακριβώς τη στιγμή δείχνει να φωνάζει κάτι ακατάληπτο καθώς ανεβαίνει τρεκλίζοντας στη σκηνή και σωριαάζεται στην τρίτη καρέκλα. Είναι μεθυσμένος. Πολύ. Το πλήθος αντιδρά με ένα αδύναμο χειροκρότημα, αλλά εκείνος είναι μπερδεμένος και προσπαθεί να αγκαλιάσει την Έφι Τρίνκετ, ενώ εκείνη με το ζόρι καταφέρνει να τον αποφύγει.

Ο δήμαρχος φαίνεται αγχωμένος. Καθώς όλα αυτά μεταδίδονται από την τηλεόραση, αυτή τη στιγμή η Περιοχή 12 έχει γίνει ο περίγελος της Πάνεμ, και το ξέρει καλά. Προσπαθεί βιαστικά να τραβήξει την προσοχή και πάλι στον θερισμό παρουσιάζοντας στο κοινό την Έφι Τρίνκετ.

Λαμπερή και κεφάτη όπως πάντα, η Έφι Τρίνκετ ανεβαίνει με γρήγορο βήμα στην εξέδρα και εκφωνεί τη χαρακτηριστική της φράση «Χαρούμενοι Αγώνες Πείνας! Και είτε οι πιθανότητες να είναι πάντοτε υπέρ σας!» Τα ροζ μαλλιά της πρέπει να

είναι περούκα, επειδή οι μπούκλες της έχουν μετακινηθεί ελαφρώς μετά τη συνάντησή της με τον Χέιμιτς. Αρχίζει να φλυαρεί για το πόσο μεγάλη τιμή είναι να βρίσκεται εκεί, παρόλο που όλοι ξέρουν πόσο πολύ θέλει να τη στείλουν σε μια άλλη περιοχή όπου θα υπάρχουν πραγματικοί νικητές, όχι μεθύστακες που σου βάζουν χέρι μπροστά σε όλο το έθνος.

Μέσα στο πλήθος, εντοπίζω τον Γκέιλ να μου ανταποδίδει το βλέμμα με ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο. Σε σχέση με τους άλλους θερισμούς, τουλάχιστον αυτός είναι κάπως διασκεδαστικός. Αλλά ξαφνικά σκέφτομαι τον Γκέιλ και το όνομά του που βρίσκεται σαράντα δύο φορές στη μεγάλη γυάλινη μπάλα και ότι οι πιθανότητες μόνο υπέρ του δεν είναι. Και μάλιστα καθόλου, σε σχέση με πολλά από τα άλλα αγόρια. Και ίσως να σκέφτεται κι εκείνος το ίδιο πράγμα για μένα, επειδή το πρόσωπό του σκοτεινιάζει και στρέφεται αλλού. Εύχομαι να μπορούσα να του ψιθυρίσω: «Όμως υπάρχουν χιλιάδες άλλα χαρτάκια».

Έχει έρθει η ώρα του κλήρου. Όπως πάντα, η Έφι Τρίνκετ λέει «Προηγούνται οι κυρίες!» και πλησιάζει τη γυάλα με τα ονόματα των κοριτσιών. Βάζει μέσα το χέρι της, το βυθίζει βαθιά στη γυάλα και τραβά ένα χαρτί. Το πλήθος κρατά την ανάσα του και μετά η σιωπή είναι τόσο απόλυτη, που θα άκουγες ακόμη και μια καρφίτσα να πέφτει. Νιώθω ναυτία και ελπίζω με όλη μου την ψυχή να μην είμαι εγώ, να μην είμαι εγώ, να μην είμαι εγώ.

Η Έφι Τρίνκετ ανεβαίνει ξανά στο βήμα, ανοίγει το χαρτί και με δυνατή φωνή διαβάζει το όνομα. Και δεν είμαι εγώ.

Είναι η Πρίμορουζ Έβερντιν.

ΚΑΙ ΕΙΘΕ ΟΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΥΠΕΡ ΣΑΣ.

ΑΝ ΚΕΡΔΙΣΕΙΣ, ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ.
ΑΝ ΧΑΣΕΙΣ, ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΝΕΚΡΟΣ.

Σε μια σκοτεινή εκδοχή ενός όχι και τόσο μακρινού μέλλοντος, δώδεκα αγόρια και δώδεκα κορίτσια αναγκάζονται να εμφανιστούν σ' ένα ζωντανό τηλεοπτικό σόου, στους Αγώνες Πείνας. Υπάρχει μόνο ένας κανόνας: ή σκοτώνεις ή πεθαίνεις.

Όταν η δεκαεξάχρονη Κάτνις Έβερντιν παίρνει τη θέση της αδελφής της στους Αγώνες, πιστεύει ότι δε θα τα καταφέρει. Αλλά η Κάτνις δεν έχει έρθει ποτέ ξανά αντιμέτωπη με τον θάνατο και δεν ξέρει ότι για εκείνη η επιβίωση είναι δεύτερη φύση.

Το πρώτο μέρος της καθηλωτικής
τριλογίας ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ που κατέκτησε
εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2275-4

9 786180 122756

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 19981